

Υπόθεση C-237/21

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία κατάθεσης:

13 Απριλίου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Oberlandesgericht München (Γερμανία)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

9 Απριλίου 2021

Εκζητούμενος:

S.M.

Αιτούσα:

Generalstaatsanwaltschaft München

Oberlandesgericht München (εφετείο του Μονάχου, Γερμανία)

[παραλειπόμενα]

C-237/21 – 1

[παραλειπόμενα]

Στην υπόθεση έκδοσης

S. M. (γεννηθέντος M.),

[παραλειπόμενα]

για το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας,

το πρώτο ποινικό τμήμα του Oberlandesgericht München (εφετείου του Μονάχου) εξέδωσε [παραλειπόμενα] στις 9 Απριλίου 2021 την ακόλουθη

Διάταξη

1. Υποβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΣΛΕΕ) το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

Επιβάλλουν οι γενικές αρχές που απορρέουν από την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 13ης Νοεμβρίου 2018, στην υπόθεση Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 18 και 21 ΣΛΕΕ, την απόρριψη αίτησης τρίτης χώρας, η οποία στηρίζεται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Έκδοσης της 13ης Δεκεμβρίου 1957, σχετικά με την έκδοση πολίτη της Ένωσης προς εκτέλεση ποινής, ακόμη και όταν το κράτος μέλος προς στο οποίο απευθύνεται η αίτηση έχει εκ διεθνούς συμβάσεως υποχρέωση έκδοσης, σύμφωνα με την εν λόγω σύμβαση, του πολίτη της Ένωσης επειδή έχει ορίσει τον όρο «υπήκοος» σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της σύμβασης, ώστε να καλύπτει αποκλειστικά τους δικούς του υπηκόους και όχι και τους λοιπούς πολίτες της Ένωσης;

2. Αναστέλλει τη διαδικασία έκδοσης έως ότου αποφανθεί το Δικαστήριο επί του προδικαστικού ερωτήματος. [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

Σκεπτικό:

I.

Στις 5 Νοεμβρίου 2020, οι αρχές της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης απηύθυναν προς την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αίτηση με την οποία ζητούσαν την έκδοση του εκζητουμένου με σκοπό την εκτέλεση της στερητικής της ελευθερίας ποινής έξι μηνών που επιβλήθηκε για το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας με την απόφαση του περιφερειακού δικαστηρίου της Bosanska Krupa (Βοσνία-Ερζεγοβίνη), της 24ης Μαρτίου 2017, αριθ. 18 0 K 031029 16 K.

Ο εκζητούμενος έχει την ιθαγένεια της Σερβίας, της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης και της Κροατίας και διαβιού με τη σύζυγό του από τα μέσα του 2017 στη Γερμανία. Από τις 22 Μαΐου 2020 εργάζεται εν προκειμένω ως οδηγός περιφερειακών ταχυμεταφορών. Αφού τέθηκε εν τω μεταξύ υπό κράτηση με σκοπό την έκδοσή του, είναι ελεύθερος.

Οι κροατικές αρχές έλαβαν γνώση περί της αιτήσεως των αρχών της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, πλεοναστικώς και μόνον. Δεν υπήρξε αντίδραση.

Λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση Raugevicius του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Generalstaatsanwaltschaft München (γενική εισαγγελία του Μονάχου, Γερμανία) ζήτησε να κηρυχθεί παράνομη η έκδοση του εκζητουμένου.

II.

- 1.

Η αίτηση της Generalstaatsanwaltschaft (γενικής εισαγγελίας) δυνάμει του άρθρου 29, παράγραφος 1, του Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (γερμανικού νόμου περί διεθνούς δικαστικής συνδρομής σε ποινικές υποθέσεις, στο εξής: IRG), είναι κατά την κρίση του τμήματος παραδεκτή [παραλειπόμενα] [αναλύεται διεξοδικότερα] [σελ. 3 του πρωτοτύπου]

2.

Η βασιμότητα της αίτησης εξαρτάται από το ερώτημα που διατυπώνεται στο διατακτικό, κατά πόσον τα άρθρα 18 και 21 [ΣΛΕΕ] πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι επιβάλλουν τη μη έκδοση πολίτη της Ένωσης ακόμη και όταν το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, έχει εκ διεθνούς συμβάσεως υποχρέωση έκδοσης του εν λόγω πολίτη.

Το ερώτημα αυτό δεν απαντήθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 13ης Νοεμβρίου 2018, στην υπόθεση Raugenicius, C-247/17, EU:C:2018:898, καθόσον –όπως αναπτύσσεται διεξοδικότερα κατωτέρω, στο σημείο II.2.β)– η Δημοκρατία της Φινλανδίας είχε έναντι της Ρωσικής Ομοσπονδίας την εκ διεθνούς συμβάσεως ευχέρεια μη έκδοσης του Λιθουανού υπηκόου, ενώ, εν προκειμένω, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει έναντι της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης εκ διεθνούς συμβάσεως υποχρέωση έκδοσης του Κροάτη υπηκόου.

Συγκεκριμένα:

α)

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει έναντι της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, σύμφωνα με το άρθρο 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης, της 13ης Δεκεμβρίου 1957 (στο εξής: ευρωπαϊκή σύμβαση έκδοσης), εκ διεθνούς συμβάσεως υποχρέωση έκδοσης του εκζητουμένου προς εκτέλεση της στερητικής της ελευθερίας ποινής που επιβλήθηκε από το περιφερειακό δικαστήριο της Bosanska Krupa.

αα)

Η έκδοση του εκζητουμένου διέπεται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Έκδοσης, της 13ης Δεκεμβρίου 1957, η οποία κυρώθηκε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στις 2 Δεκεμβρίου 1976 και από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη στις 25 Απριλίου 2005.

Σύμφωνα με το άρθρο 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης, τα συμβαλλόμενα μέρη έχουν την υποχρέωση αμοιβαίας απόδοσης ατόμων που καταζητούνται από τις δικαστικές αρχές του αιτούντος κράτους με σκοπό την εκτέλεση ποινής, στον βαθμό που πληρούνται οι αντίστοιχοι όροι της σύμβασης και δεν προβλέπεται εξαίρεση από άλλη διάταξη της σύμβασης ([παραλειπόμενα] [θεωρία]: βλ., επίσης, BVerfG, απόφαση της 31ης Μαρτίου 1987 – 2 BvM 2/86, juris

αριθ. περιθωρίου 34, καθώς και άρθρα 26 επ. της Σύμβασης της Βιέννης για το δίκαιο των Συνθηκών, της 23ης Μαΐου 1969).

ββ)

Εν προκειμένω, πληρούνται οι προϋποθέσεις της σύμβασης σχετικά με την υποχρέωση έκδοσης. **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]**

Πρόκειται για αξιόποινη πράξη για την οποία χωρεί έκδοση κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης. Η συμπεριφορά του εκζητουμένου που διαπιστώθηκε από το περιφερειακό δικαστήριο της Bosanska Krupa τιμωρείται και κατά το γερμανικό δίκαιο, σύμφωνα με το άρθρο 332, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του γερμανικού Strafgesetzbuch (ποινικού κώδικα), με ποινή φυλάκισης ανωτάτου ορίου πέντε ετών. Η επιβληθείσα ποινή υπερβαίνει τους τέσσερις μήνες (άρθρο 2, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης).

Δεν υπάρχει κώλυμα για την έκδοση σύμφωνα με τα άρθρα 3 έως 11 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης. Τα δικαιολογητικά που απαιτούνται για την έκδοση σύμφωνα με το άρθρο 12 της ευρωπαϊκής σύμβασης έκδοσης, διαβιβάσθηκαν στο σύνολό τους από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη.

Η έκδοση του εκζητουμένου και η δικογραφία που αποτελεί τη βάση της θα διαφύλασσαν το ελάχιστο επίπεδο διεθνούς δικαίου προστασίας, το οποίο είναι δεσμευτικό για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας σύμφωνα με το άρθρο 25 του Grundgesetz (γερμανικού Θεμελιώδους Νόμου, στο εξής: GG) και δεν θα παραβίαζαν τις θεμελιώδεις συνταγματικές αρχές ή το αναγκαίο μέτρο προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων (βλ., συναφώς, BVerfG, απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2018 – 2 BvR 107/18, juris· προσωρινή διαταγή της 26ης Ιανουαρίου 1982 – 2 BvR 856/81).

β)

Ανακύπτει, ωστόσο, το ζήτημα αν τα άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ επιβάλλουν, παρά την υφιστάμενη εκ διεθνούς συμβάσεως υποχρέωση έκδοσης, να μην εκδοθεί ο Κροάτης εκζητούμενος στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, για τον λόγο ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν θα εξέδιδε Γερμανό υπήκοο σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο α', της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης.

1)

Εκ πρώτης όψεως, το ζήτημα αυτό φαίνεται ότι έχει κριθεί με την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898. Το Δικαστήριο απάντησε στο προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το ανώτατο δικαστήριο της Φινλανδίας ως εξής:

«Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, η απάντηση που πρέπει να δοθεί στα υποβληθέντα ερωτήματα είναι ότι τα άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι, στην περίπτωση υποβολής από τρίτη χώρα αιτήσεως εκδόσεως πολίτη της Ένωσης που άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας, με σκοπό όχι την άσκηση ποινικής δίωξης, αλλά την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση εκδόσεως, του οποίου η εθνική νομοθεσία απαγορεύει την έκδοση των υπηκόων του εκτός της Ένωσης με σκοπό την εκτέλεση ποινής και προβλέπει τη δυνατότητα εκτίσεως στο έδαφος του αυτής της καταγνωσθείσας στην αλλοδαπή ποινής, υποχρεούται να εξασφαλίζει στον εν λόγω πολίτη της Ένωσης, εφόσον είναι μόνιμος κάτοικός του, την ίδια ακριβώς μεταχείριση με εκείνη που επιφυλάσσει στους δικούς του υπηκόους όσον αφορά την έκδοση.»

Εντούτοις, από προσεκτικότερη ανάλυση προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας μπορούσε να αρνηθεί την έκδοση του πολίτη της Ένωσης που κατοικούσε εκεί χωρίς να παραβεί υφιστάμενη εκ διεθνούς συμβάσεως υποχρέωση έναντι της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Συγκεκριμένα, η Δημοκρατία της Φινλανδίας όρισε με τη δήλωση προσχώρησής της στις 12 Μαΐου 1971 τον όρο «υπήκοος» σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης, ώστε να καλύπτει όλους τους «υπηκόους της Φινλανδίας, της Δανίας, της Ισλανδίας, της Νορβηγίας και της Σουηδίας, καθώς και τους αλλοδαπούς που κατοικούν στα κράτη αυτά». [σελ. 5 του πρωτοτύπου]

Παρόμοια περίπτωση διεθνούς δικαίου αποτέλεσε αντικείμενο των αποφάσεων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις υποθέσεις Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, Pesciotti, C-191/16, EU:C:2018:222, και BY, C-398/19, EU:C:2020:1032, οι οποίες αφορούσαν την έκδοση με σκοπό την άσκηση ποινικής δίωξης. Στις περιπτώσεις αυτές, τόσο το άρθρο 65 της συμφωνίας της 3ης Φεβρουαρίου 1993 μεταξύ της Δημοκρατίας της Λετονίας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας, περί δικαστικής συνδρομής και συνεργασίας σε αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις, όσο και το άρθρο 10 της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την έκδοση, της 25ης Ιουνίου 2003 (ΕΕ 2003, L 181, σ. 27), και το άρθρο 17 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης, έχουν αφήσει στην κρίση του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να αποφασίσει σε ποιο από τα πλείονα κράτη θα εκδοθεί ο εκζητούμενος. Επομένως, έκδοση στη χώρα καταγωγής του εκζητουμένου πολίτη της Ένωσης θα ήταν δυνατή σε όλες τις περιπτώσεις που κρίθηκαν από το Δικαστήριο, χωρίς τα κράτη της Ένωσης προς τα οποία απευθύνεται η αίτηση να έχουν παραβεί στις υφιστάμενες εκ διεθνούς συμβάσεως υποχρεώσεις έναντι των οικείων τρίτων χωρών.

2)

Στην προκειμένη περίπτωση, η κατάσταση από άποψη διεθνούς δικαίου διαφοροποιείται.

Κατά την κατάθεση του κυρωτικού εγγράφου της στις 3 Οκτωβρίου 1976, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προέβη στην ακόλουθη δήλωση σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης:

«Η έκδοση Γερμανών υπηκόων από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας σε χώρα της αλλοδαπής απαγορεύεται από το άρθρο 16, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) και, ως εκ τούτου, δεν επιτρέπεται σε όλες τις περιπτώσεις. Ο όρος “υπήκοοι” κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Εκδόσεως του 1957 καλύπτει όλους τους Γερμανούς κατά την έννοια του άρθρου 116, παράγραφος 1, του Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας).»

Το άρθρο 16, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, και το άρθρο 116, παράγραφος 1, του Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, στο εξής: GG) έχουν ως εξής:

Άρθρο 16, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του GG

Ουδείς Γερμανός δύναται να εκδοθεί στην αλλοδαπή.

Άρθρο 116, παράγραφος 1, του GG

Είναι Γερμανός κατά την έννοια του παρόντος Grundgesetz (Θεμελιώδους Νόμου), υπό την επιφύλαξη διαφορετικής νομοθετικής ρύθμισης, όποιος έχει τη γερμανική ιθαγένεια ή έχει γίνει δεκτός ως πρόσφυγας ή ως εκτοπισθείς με γερμανική καταγωγή ή ως σύζυγος ή απόγονός του στο έδαφος του γερμανικού Ράιχ σύμφωνα με την κατάσταση που ίσχυε στις 31 Δεκεμβρίου 1937.

Δεν υφίσταται διαφορετική νομοθετική ρύθμιση σχετικά με την έκδοση προσώπων προς εκτέλεση ποινής. Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3, του Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (γερμανικού νόμου περί της διεθνούς δικαστικής συνδρομής σε ποινικές υποθέσεις, στο εξής: IRG), το οποίο τυγχάνει εφαρμογής, ορίζει τα εξής:

- (1) *Αλλοδαπός ο οποίος κατηγορείται ή έχει καταδικασθεί σε αλλοδαπό κράτος για πράξη η οποία είναι εκεί ποινικά κολάσιμη δύναται να εκδοθεί στο κράτος αυτό κατόπιν αίτησης αρμόδιας αρχής [σελ. 6 του πρωτοτύπου] με σκοπό την άσκηση ποινικής δίωξης ή την εκτέλεση της επιβληθείσας για την πράξη αυτή ποινής ή άλλων κυρώσεων.*
- (2) [...]

- (3) Ως αλλοδαποί κατά την έννοια του παρόντος νόμου νοούνται τα πρόσωπα που δεν είναι Γερμανοί κατά την έννοια του άρθρου 116, παράγραφος 1, του Grundgesetz (Θεμελιώδους Νόμου).

Η Βοσνία-Ερζεγοβίνη δεν προέβη σε καμία επιφύλαξη ή δήλωση σχετικά με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Έκδοσης.

3)

Επομένως, είναι αμφίβολο αν η νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με τα άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ, όπως διαμορφώθηκε στην υπόθεση Raugenicius, έχει επίσης εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση.

α)

Στη νομολογία του, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκτιμά ότι η διαφορετική μεταχείριση που προκαλείται εκ του γεγονότος ότι πολίτης της Ένωσης, υπήκοος διαφορετικού κράτους μέλους από το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, μπορεί να εκδοθεί, σε αντίθεση με υπήκοο του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, συνιστά περιορισμό του δικαιώματος που πηγάζει από το άρθρο 21 ΣΛΕΕ (ΔΕΕ, αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 2018, C-247/17, EU:C:2018:898, σκέψη 30· της 17ης Δεκεμβρίου 2020, C-398/19, EU:C:2020:1032, σκέψη 40· της 10ης Απριλίου 2018, C-191/16, EU:C:2018:222, σκέψη 45· της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 33).

Εντούτοις, ένας τέτοιος περιορισμός μπορεί να δικαιολογηθεί εφόσον στηρίζεται σε αντικειμενικούς λόγους και τελεί σε σχέση αναλογικότητας προς τον θεμιτός επιδιωκόμενο από το εθνικό δίκαιο σκοπό (ΔΕΕ, αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 2018, C-247/17, EU:C:2018:898, σκέψη 31· της 17ης Δεκεμβρίου 2020, C-398/19, EU:C:2020:1032, σκέψη 41· της 10ης Απριλίου 2018, C-191/16, EU:C:2018:222, σκέψη 46· της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 34).

Το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι ο σκοπός της αποτροπής του κινδύνου της ατιμωρησίας των προσώπων που έχουν διαπράξει ποινικό αδίκημα πρέπει να θεωρείται θεμιτός και μπορεί να δικαιολογήσει, κατ' αρχήν, ένα περιοριστικό μέτρο όπως η έκδοση (ΔΕΕ, αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 2018, C-247/17, EU:C:2018:898, σκέψεις 32 επ· της 17ης Δεκεμβρίου 2020, C-398/19, EU:C:2020:1032, σκέψη 42· της 10ης Απριλίου 2018, C-191/16, EU:C:2018:222, σκέψη 47· της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 37).

Ωστόσο, το μέτρο μπορεί να δικαιολογηθεί από αντικειμενικούς λόγους μόνον αν είναι αναγκαίο για την προστασία των συμφερόντων τα οποία σκοπεύει να διασφαλίσει και στον βαθμό που οι σκοποί αυτοί δεν μπορούν να επιτευχθούν με λιγότερο περιοριστικά μέτρα (ΔΕΕ, αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 2018, C-247/17, EU:C:2018:898, σκέψη 32· της [σελ. 7 του πρωτοτύπου] 17ης Δεκεμβρίου 2020, C-398/19, EU:C:2020:1032, σκέψη 42· της 10ης Απριλίου

2018, C-191/16, EU:C:2018:222, σκέψη 48· της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 38 και 41).

β)

Το ζήτημα αν τα λιγότερο περιοριστικά μέτρα υπό αυτήν την έννοια αφορούν επίσης πρακτικές βάσει των οποίων ένα κράτος μέλος θα παρέβαινε τις διεθνούς δικαίου υποχρεώσεις του, δεν ήταν κρίσιμο στις προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι τα οικεία κράτη μέλη μπορούσαν να αρνηθούν νομίμως βάσει του διεθνούς δικαίου την έκδοση προς την τρίτη χώρα. Επομένως, το Δικαστήριο δεν τοποθετήθηκε επί του ζητήματος αυτού.

Εντούτοις, στην υπόθεση Raugevicius, ο αρμόδιος γενικός εισαγγελέας στηρίχθηκε, στις προτάσεις του, στο γεγονός ότι, «σύμφωνα με τη δυνατότητα που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', της εν λόγω συμβάσεως, η Δημοκρατία της Φινλανδίας επέλεξε να ορίσει με δήλωσή της τον όρο «υπήκοοι», κατά την εν λόγω σύμβαση, υπό την έννοια ότι με αυτόν νοούνται «οι ημεδαποί της Φινλανδίας, της Δανίας, της Ισλανδίας, της Νορβηγίας και της Σουηδίας καθώς και οι αλλοδαποί που κατοικούν στα κράτη αυτά» (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Yves Bot της 25ης Ιουλίου 2018, EU:C:2018:616, σημείο 85). Εν συνεχεία, εξήγησε (σημείο 86): «Εν προκειμένω, αυτή η εξισωτική βούληση όσον αφορά την προστασία έναντι της εκδόσεως που εκφράστηκε από τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στη δήλωση αυτή δεν μπορεί να μείνει νεκρό γράμμα όταν πρόκειται για πολίτη της Ένωσης, όπως ο D. Raugevicius. Τα άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ επιβάλλουν στη Δημοκρατία της Φινλανδίας να διασφαλίζει πλήρη αποτελεσματικότητα στη Συνθήκη αυτή.»

Κατόπιν των ανωτέρω και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των πραγματικών και νομικών περιστάσεων, διατηρούνται αμφιβολίες περί του αν οι αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση Raugevicius έχουν εφαρμογή και στην προκειμένη περίπτωση, και αν τα άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η έκδοση του εκζητούμενου στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη –παρά την αντίθετη υποχρέωση διεθνούς δικαίου σύμφωνα με το άρθρο 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Έκδοσης– θα έπρεπε να κηρυχθεί παράνομη.

4)

Μολονότι τούτο δεν ασκεί επιρροή, κατά την άποψη του τμήματος, για την απάντηση του προδικαστικού ερωτήματος, επισημαίνεται, λαμβάνοντας υπόψη το σκεπτικό του Δικαστηρίου στη σκέψη 42 της απόφασης Raugevicius, για τον σκοπό της πλήρους κατανόησης της εθνικής νομικής κατάστασης, ότι η εκτέλεση στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας της στερητικής της ελευθερίας ποινής που επιβλήθηκε από το περιφερειακό δικαστήριο της Bosanska Krupa, θα ήταν κατ' αρχήν δυνατή. Δεδομένου ότι ο εκζητούμενος διαμένει ήδη στο έδαφος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, δεν τυγχάνει εφαρμογής η ευρωπαϊκή σύμβαση για τη μεταφορά καταδίκων, της 21ης Μαρτίου 1983 (στο

εξής: σύμβαση για τη μεταφορά καταδίκων), η οποία έχει κυρωθεί τόσο από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας όσο και από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη ([παραλειπόμενα] [νομοπαρασκευαστικές εργασίες, θεωρία και νομολογία]). Επομένως, η εκτέλεση της απόφασης του δικαστηρίου της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης διέπεται από τα άρθρα 48 επ. του IRG και, σε αντίθεση με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α' και δ', της σύμβασης για τη μεταφορά καταδίκων, δεν προϋποθέτει ούτε τη γερμανική ιθαγένεια ούτε τη συναίνεση του εκζητουμένου ([παραλειπόμενα][νομοπαρασκευαστικές εργασίες]). **[σελ. 8 του πρωτοτύπου]**

Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 57, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του IRG, η εκτέλεση της απόφασης μπορεί να λάβει χώρα μόνον αν και εφόσον το κράτος στο οποίο εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση συναινεί ([παραλειπόμενα] [θεωρία]). Αυτό δεν συμβαίνει –τουλάχιστον επί του παρόντος– δεδομένου ότι οι αρχές της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης ζήτησαν την έκδοση του εκζητουμένου και όχι τη συνέχιση της εκτέλεσης της απόφασης.

[παραλειπόμενα]

ΕΠΡΑΦΘ ΕΡΓΑΝΤΩ